

Arrest

nr. 167 217 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de drie beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden via een op 26 september 2012 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 24 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 februari 2015 de beslissing om de aanvraag van verzoekende partijen om tot verblijf om medische redenen te worden gemachtigd ongegrond te verklaren en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan elk van de verzoekende partijen.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen als ongegrond wordt afgewezen, die hen op 19 februari 2015, ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.09.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[M.L.]

[...]

[M.L.]

[...]

[M.A.]

[...]

nationaliteit: Albanië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24.10.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 29.01.2015 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekende partijen ook op 19 februari 2015 ter kennis werden gebracht, bevatten de volgende motivering:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben,

[...]

binnen 7 dagen na de kennisgeving

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

[...]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij op 18.06.2012 het Schengengrondgebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

Deze bevelen vormen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing:

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf , door verzoeker ingediend op 27 september 2012, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat het aangehaalde medische probleem niet kan worden weerhouden om aan verzoeker een verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. af te leveren daarbij verwijzend naar het medisch advies dd. 29 januari 2015 van de arts-attaché waarin wordt voorgehouden dat uit verzoekers medisch dossier niet zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker op zodanige wijze lijdt aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn herkomstland, Albanië.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 27 september 2012 en navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 9 december 2012, dd. 16 december 2012, dd. 23 januari 2013, dd. 21 maart 2013, dd. 21 juli 2013, dd. 22 september 2013, dd. 18 december 2013 , dd. 19 maart 2014 , dd. 19 mei 2014, dd. 17 juni 2014, dd. 30 juli 2014 , dd. 19 september 2014 en dd. 4 december 2014 diverse medische verslagen had

voorgelegd (o.a. dd. 26/07/2012, dd. 02/08/2012, dd. 12/09/2012, dd. 19/09/2012, dd. 12/10/2012, dd. 31/10/2012, dd. 22/11/2012, dd. 28/11/2012, dd. 15/01/2013, dd. 13/03/2013, dd. 03/06/2013, dd. 09/09/2013, dd. 20/11/2013, dd. 12/03/2014, dd. 10/04/2014, dd. 23/04/2014, dd. 07/05/2014, 04/06/2014, dd. 16/07/2014, dd. 03/09/2014, dd. 29/10/2014 en dd. 03/12/2014 van dokter [B.]; dd. 26/07/2012 van dokter [D.T.]; dd. 17/04/2014, dd. 29/04/2014, dd. 07/07/2014 en dd. 11/07/2014 van dokter [A.V.E.]; dd. 26/10/2012 van dokter [B.]; dd. 18/06/2014, dd. 29/10/2014 en dd. 01/12/2014 van dokter [B.C.]; dd. 07/05/2014 en dd. 22/10/2014 van dokter [S.D.]; dd. 08/10/2014 van dokter [A.S.]; dd. 08/10/2014 van dokter [K.K.] en dd. 07/07/2014 van dokter [R.G.], waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 27 september 2012 af te wijzen op grond van het feit dat het medisch probleem in hoofdte van verzoeker niet zou kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter Vw., blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die zich in het administratief dossier bevinden, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste blijkt NERGENS uit de lezing van de bestreden beslissing dat hetzij de arts-attaché hetzij verweerder zelf, rekening hebben gehouden met alle bijkomende medische verslagen die door verzoekers advocaat bij het administratief dossier waren voorgelegd.

Uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché blijkt dat deze laatste geen rekening heeft gehouden met de bijkomende medische verslagen dd. 3 december 2014 van dokter [B.]; dd. 29/10/2014 en dd. 01/12/2014 van dokter [B.C.]; dd. 22/10/2014 van dokter [S.D.]; dd. 08/10/2014 van dokter [A.S.] en dd. 08/10/2014 van dokter [K.K.] die door verzoekers advocaat bij navolgend schrijven (actualisatie) dd. 4 december 2014 waren toegevoegd aan het administratief dossier. (Stuk 6)

Op deze door verzoeker voorgelegde bijkomende medische verslagen heeft noch verweerder in de bestreden beslissing, noch de arts-attaché geantwoord in zijn medisch advies.

Dit houdt een schending in van de motiveringsplicht.

Temeer omdat in de (navolgende) medische verslagen andermaal werd gewezen op de ernst van de medische aandoening waaraan verzoeker lijdt; op het feit dat de lopende medische behandeling in België in geen geval mag worden stopgezet; op het feit dat deze medische behandeling NIET beschikbaar is in Albanië én op het feit dat verzoeker niet in staat is om te reizen.

(« progression tumorale et risque de paraplégie.
...risque de progression tumorale à l'arrêt du traitement.
Traitement indisponible en Albanie). »
(navolgend Stuk 45 bij de actualisatie dd. 04/12/2014)

(« ...ne lui permettant de voyager à l'étranger.
Il est indispensable de poursuivre son traitement médical sous peine de risquer une aggravation mortelle de son état.
De plus, son traitement actuel ... n'est pas disponible dans son pays d'origine
(Albanie).
(navolgend Stuk 50 bij de actualisatie dd. 04/12/2014)

Op deze stukken in het administratief dossier werd met geen woord gesproken door de arts-attaché in zijn medisch advies dd. 29 januari 2015.

Het medisch advies van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

De motivering in de bestreden beslissing druist in tegen de inhoud van de door verzoeker voorgelegde medische verslagen.

Ten tweede heeft de arts-attaché een foute analyse gemaakt van de voorhanden zijnde medische informatie.

De arts-attaché heeft de voorhanden zijn medische verslagen foutief geïnterpreteerd en heeft er de verkeerde conclusies uit getrokken.

De behandelende arts (dokter [L.B.]) van verzoeker had in een medisch verslag het volgende weerhouden : (navolgend Stuk 27 bij de actualisatie dd. 19/05/2014)

“Ce patient, de nationalité albanaise, a été dia[g]nostiqué d'une forme de cancer digestif (tumeur stromale) au niveau rectal;

Il a été opéré d'une colostomie.

Il est également porteur d'une métastase osseuse au niveau de la colonne lombo-sacrée.

Il semble qu'en Albanie, il ait été traité par médicaments anti-cancéreux de type GLIVEC.

Lors de son arrivée en Belgique, le patient a été traité par radiothérapie sur la métastase osseuse et a bénéficié d'un traitement de 2ième ligne par SUTENT. Ce médicament est utilisé en Belgique dans le traitement des tumeurs stromales.

J'ignore sa présence et son éventuel remboursement en Albanie. Depuis que le patient prend ce traitement, le cancer est stabilisé. Pas de progression tumorale,

Il est clair que l'arrêt de cette thérapeutique pourrait occasionner une aggravation de sa maladie avec risque de compression de la moelle épinière et paralysie des jambes.

De plus, le patient n'est pas non plus à l'abri d'une progression tumorale sous la forme d'apparition d'autres métastases.

Je pense donc qu'il est impératif que le patient continue à prendre son traitement.

L'arrêt de ce dernier aurait des conséquences dramatiques sur l'état de santé du patient.”

De inhoud van dit medisch verslag van de behandelende arts van verzoeker, spreekt voor zich en toont aan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoeker verkeerd heeft beoordeeld.

De door verzoeker voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoeker ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland in de huidige omstandigheden om die reden is uitgesloten.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Uit de (in totaal meer dan 50) medische verslagen die waren toegevoegd aan het administratief dossier was overduidelijk komen vast te staan dat verzoekers medische toestand van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling tegenaangewezen is.

Minstens is het medisch advies dd. 29 januari 2015 voorbarig aangezien er aanvullende medische onderzoeken voorzien zijn waarna verdere diagnoses kunnen worden opgesteld.

De medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt laten hem niet toe om te reizen.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies dd. 29 januari 2015 van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was en waarin geen rekening was gehouden met meerdere recente medische verslagen die bij het administratief dossier waren

toegevoegd, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn schriftelijke aanvraag dd. 27 september 2012 had verzoeker nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat hij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 27/09/2012 :

“De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen ten allen tijde contact opnemen met de behandelende artsen van verzoeker hetzij met verzoeker zelf ...

De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met dokters [L.B.] en [T.D.] hetzij met verzoeker zélf ...

Verzoeker is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken...”)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de diverse medische verslagen van verzoekers artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar[-]geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoeker of bij zijn artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar Albanië ; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoeker onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende artsen van verzoeker, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende artsen had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoeker voorgelegde verslagen tegengesproken.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).”

4.1.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekende partijen voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat eerste verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekende partijen werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van eerste verzoekende partij haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de medische zorgen die zij nodig heeft in Albanië voor haar beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Aangezien in het advies van de ambtenaar-geneesheer uitvoerig wordt ingegaan op de individuele situatie van eerste verzoekende partij en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische zorgen in Albanië kunnen zij niet voorhouden dat de motivering vaag, duister, niet ter zake dienend, onduidelijk, niet plausibel, stereotiep, geijkt of gestandaardiseerd en om die reden niet afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. De door verzoekende partijen aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat hij onderzocht of eerste verzoekende partij, gelet op haar medische situatie, in staat is om te reizen. Hij gaf immers aan dat in een van de voorgelegde medische attesten weliswaar wordt vermeld dat reizen moeilijk is, doch stelde duidelijk dat “de aangehaalde pathologie [...] geen contra-indicatie [is] om te reizen.” Hij gaf daarnaast uitdrukkelijk aan dat uit de aangebrachte medische gegevens kan worden afgeleid dat eerste verzoekende partij kan reizen. Door erop te wijzen dat de gezondheidsproblematiek van eerste verzoekende partij ernstig is, dat zij een medische behandeling nodig heeft en dat haar gezondheidssituatie bij de stopzetting van haar behandeling ongunstig zal evolueren tonen verzoekende partijen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer, op basis van de voorgelegde stukken, verkeerdelijk concludeerde dat de aandoening die bij eerste verzoekende partij werd vastgesteld op zich geen belemmering vormt om te reizen. De Raad merkt hierbij, louter ten overvloede, tevens op dat de medische problematiek van eerste verzoekende partij haar niet heeft verhinderd de reis naar België te ondernemen, zodat haar stelling dat zij niet kan reizen ingevolge de aangevoerde medische problematiek, die blijkens de voorgelegde attesten is gestabiliseerd, strijdig is met deze feitelijke vaststelling.

De door verwerende partij aangestelde controlearts heeft daarnaast ook onderzocht of er een reëel risico bestaat dat eerste verzoekende partij, eens terug in haar land van herkomst, in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. Hierbij heeft de ambtenaar-geneesheer in eerste instantie geverifieerd of de medische zorgen die eerste verzoekende partij nodig heeft in Albanië effectief beschikbaar zijn. Hij heeft hierbij, met bronvermelding, toegelicht dat dit inderdaad het geval is en hij heeft verduidelijkt dat er in Albanië zowel oncologen als internisten zijn, dat een behandeling met radiotherapie mogelijk is en ook CT-onderzoeken voor de opvolging van de medische toestand van eerste verzoekende partij tot de mogelijkheden behoren. Hij heeft eveneens vastgesteld dat de nodige geneesmiddelen, meer specifiek sunitinib, bisoprolol en moxonidine, in Albanië beschikbaar zijn. Voorts heeft de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer ook vastgesteld dat de vereiste gezondheidszorgen voor eerste verzoekende partij in haar land van herkomst voldoende toegankelijk zijn. De ambtenaar-geneesheer heeft in dit verband aangegeven dat eerste verzoekende partij een beroep kan doen op een universele ziekteverzekering, waarbij er geen minimale aansluitingstermijn dient te worden gerespecteerd alvorens men kan genieten van de dekking van deze verzekering en hij heeft gemotiveerd dat patiënten die gespecialiseerde

zorgen nodig hebben naar het juiste niveau van specialisatie worden doorverwezen en dat de zorgen gratis zijn voor verzekerden. Hij heeft ook toegelicht dat medicatie gedeeltelijk wordt terugbetaald in Albanië en heeft gewezen op de mogelijkheid om verschillende vormen van financiële bijstand te genieten, waaronder een volledig of gedeeltelijk ouderdomspensioen of een invaliditeitsuitkering. Hij heeft tevens gesteld dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partijen geen beroep zouden kunnen doen op de hulp van familie, vrienden of kennissen voor opvang en (financiële) hulp en dat zij in de mogelijkheid zijn om te beschikken over microkredieten. Verzoekende partijen tonen niet aan dat deze vaststellingen incorrect zijn en maken hun betoog dat eerste verzoekende partij in hun land van herkomst niet de vereiste medische zorgen zal kunnen genieten niet aannemelijk. Daar werd aangetoond dat de nodige medische zorgen voor eerste verzoekende partij in Albanië beschikbaar en toegankelijk zijn blijkt ook niet dat haar medische behandeling, bij een terugkeer naar dat land, dient te worden onderbroken. Er blijkt evenmin dat de vaststellingen van de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer omtrent de medische situatie van eerste verzoekende partij in strijd zijn met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier. Er dient ook te worden benadrukt dat de ambtenaar-geneesheer als controlearts niet is gebonden door de zienswijze van de artsen waarop de verzoekende partijen zelf een beroep deden ter onderbouwing van hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat een eventueel verschil in visie tussen de artsen die zij zelf consulteerden en de controlearts niet automatisch leidt tot de conclusie dat een appreciatiefout werd begaan of dat enig beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De ambtenaar-geneesheer heeft in voorliggende zaak daarenboven duidelijk en op onderbouwde wijze uiteengezet waarom hij bepaalde stellingen van de behandelende artsen – waaronder deze omtrent de beschikbaarheid van bepaalde medicatie – niet volgt en verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de deducties van de controlearts incorrect zijn.

De Raad stelt vast dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer een volledige toetsing van de aanvraag van verzoekende partijen aan de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opgenomen criteria heeft doorgevoerd en er niet blijkt dat hij deze wetsbepaling niet correct heeft toegepast.

Daarnaast moet nog worden opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, indien hij dit nodig acht een vreemdeling “kan” onderzoeken en een bijkomend advies “kan” inwinnen van deskundigen. Het komt alleen aan de ambtenaar-geneesheer toe te beslissen of hij van deze mogelijkheden dient gebruikt te maken. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer – die reeds beschikte over meer dan veertig attesten waarin de medische situatie van eerste verzoekende partij uitvoerig wordt uiteengezet – oordeelde dat dit niet vereist was leidt in casu niet tot de conclusie dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden, dat de eerste bestreden beslissing geen correcte feitelijke grondslag heeft of dat op kennelijk onredelijke wijze werd opgetreden.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij of de door haar aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekende partijen ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekende partijen voeren aan dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen rekening te houden met de aanvullende overtuigingsstukken die zij op 4 december 2014 aan verwerende partij hebben overgemaakt. Er blijkt evenwel niet dat deze stukken verwerende partij ooit

hebben bereikt en dat zij derhalve in de mogelijkheid was om er rekening mee te houden. De stukken waarnaar verzoekende partijen verwijzen bevinden zich niet in het administratief dossier dat verwerende partij neerlegde en verzoekende partijen blijven in gebreke om het bewijs te leveren dat verwerende partij effectief kennis kreeg van deze stukken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekende partijen uiteenzetten dat hun toenmalige raadsman op 4 december 2014 een fax – bestaande uit een brief en aanvullende attesten – aan verwerende partij heeft verzonden, doch dat uit de beschikbare stukken niet kan worden afgeleid dat verwerende partij de in dit faxbericht opgenomen aanvullende medische attesten, die zij volgens hen in aanmerking had dienen te nemen, ook werkelijk heeft ontvangen. Een verzendbewijs van een faxbericht volstaat immers niet om een dergelijk bewijs te leveren (cf. RvS 3 juni 1998, nr. 74.053).

Er dient te worden benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt het bewijs te leveren dat verwerende partij de stukken ontving waarvan zij beweren dat zij ze overmaakten.

In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend door, bij de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf, geen rekening te houden met stukken waarvan niet blijkt dat zij ze heeft ontvangen.

Ten overvloede moet worden gesteld dat verzoekende partijen niet in concreto aantonen dat de aanvullende stukken waarnaar zij verwijzen nog dienstige gegevens bevatten die de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer niet kon terugvinden in de tweeënveertig attesten waarover deze arts reeds beschikte. Verzoekende partijen stellen louter dat in deze bijkomende documenten wordt uiteengezet dat de aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt ernstig is, dat de in België verstrekte medische behandeling niet mag worden stopgezet en dat de arts waarop zij een beroep deden van oordeel was dat deze behandeling in Albanië niet beschikbaar is en eerste verzoekende partij daarom niet kan reizen. De ambtenaar-geneesheer heeft de ernst van de aangevoerde aandoening echter niet in vraag gesteld, heeft uiteengezet dat de aangehaalde pathologie niet toelaat te concluderen dat eerste verzoekende partij niet kan reizen en heeft, met verwijzing naar overtuigingsstukken, verduidelijkt dat de nodige medische zorgen in Albanië beschikbaar en toegankelijk zijn. Er blijkt derhalve zelfs niet dat verzoekende partijen enig belang hebben bij hun grief dat verwerende partij geen rekening hield met de aanvullende stukken die zij op 4 december 2014 wensten mee te delen.

4.1.2.5. De beschouwingen van verzoekende partijen laten ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.1.2.6. Artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 legt de door verwerende partij aangestelde controlearts geen verplichting op om een bijkomend advies van een deskundige in te winnen. Deze arts is, overeenkomstig de bewoordingen van voormeld artikel, wel in de mogelijkheid een dergelijk advies in te winnen indien hij dit zelf nodig acht. Bij de bespreking van een vorig onderdeel van het middel werd daarenboven reeds vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om geen gebruik te maken van een mogelijkheid om bijkomende inlichtingen in te winnen indien men reeds de beschikking heeft over de vereiste deskundigenverslagen.

Een schending van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hun betoog luidt als volgt:

“De drie bestreden bevelen (dd. 2 februari 2015) (3 x Bijlage 13) werden op dezelfde dag (dd. 2 februari 2015) als de eerste bestreden beslissing (ongegegrondheidsbeslissing 9ter) ter kennis gebracht aan verzoekers.

Hieruit blijkt de verknochtheid tussen de bestreden bevelen en de eerste bestreden beslissing dd. 2 februari 2015 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. ongegrond werd verklaard.

Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing dd. 2 februari 2015 en anderzijds de drie bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de drie bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 2 februari 2015 uit het rechtsverkeer te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing dd. 2 februari 2015.

Uit de door verzoeker voorgebrachte verslagen bleek dat de medische aandoening van verzoeker (maligne gastrointestinale tumor) van die aard is dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door o.a. een gastro-enteroloog en een oncoloog en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

In zijn verzoek tot verblijfsmachtiging cfr. art 9ter Vw. dd. 27 september 2012 had verzoeker het volgende opgeworpen :

“Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Een terugkeer naar zijn land van herkomst is –minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.”

Uit de dossierstukken bleek afdoende dat verzoeker een noodzakelijke medische behandeling ondergaat dewelke in geen geval mag worden onderbroken.

Het is onredelijk dat verweerder, ondanks de klare bewoordingen in de voorgelegde medische getuigschriften, alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten (3 x Bijlage 13) laat afleveren. (Stukken 2-3-4)

De medische toestand van verzoeker is op heden van die aard dat een bruusk ingrijpen (zoals een gedwongen repatriëring) in de leefsituatie van verzoeker levensbedreigend is.

Door het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten (3 x Bijlage 13), schendt verweerder ontgensprekelijk de bepalingen van artikel 3 E.V.R.M.”

4.2.2. Allereerst moet worden opgemerkt dat niet blijkt dat tweede en derde verzoekende partij enig medisch probleem hebben, zodat hun betoog omtrent de verwijdering van ernstig zieke personen niet dienstig is.

Verder moet worden opgemerkt dat verwerende partij alvorens over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten een arts heeft aangesteld en deze arts heeft vastgesteld dat de aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt geen beletsel vormt om te reizen en dat de medische zorgen die eerste verzoekende partij nodig heeft voor haar in Albanië beschikbaar en toegankelijk zijn. Er blijkt dus geenszins dat een terugkeer van eerste verzoekende partij naar Albanië tot gevolg heeft dat zij niet de vereiste medische zorgen zal krijgen of dat er een onderbreking in de zorgverstrekking zal zijn.

Er moet ook worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn

kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verwerende partij artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de tweede, derde en vierde bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK